

Marianne Christiansens prædiken påskedag

Taler

Marianne Christiansen
Biskop over Haderslev Stift

Dato

17. april 2022

Sted

Haderslev Domkirke

Kristus er opstanden. Ja, han er sandelig opstanden. Giv det videre. For nu er det sagt til jer.

Med frygt og stor glæde løb de fra graven. Hvis det begyndte i panik og forskrækkelse, fik deres ben alligevel en retning – de løb hen for at fortælle det til nogle andre, til nogen, der sørgede og sad for lukkede døre og var bange. Skønt englen ved graven sagde: ”Frygt ikke”, var de alligevel fulde af frygt – og af glæde. Om det var glæden eller frygten, der fik dem til at løbe, kan vi ikke vide, - kun prøve på vores egne ben.

Frygt har vi. Og frygt kan være lammende. Frygten for krigen, frygten for de kæres liv, frygten for fremtiden. Vores folk har lært frygten at kende igennem de seneste år – frygt for sygdom og krig – den frygt, som mange andr [sic.] af verdens folkeslag længe har levet tæt på og har som vilkår, uden at vi har brudt os om at tænke på det. Og nu, hvor sygdom og krig er rykket tæt på, kan vi endda blive så optaget af vores egen frygt, at den skygger for de mennesker, der faktisk bliver ramt og har brug for hjælp. Jo, frygten kender vi. Den kan sætte sig i benene som i et mareridt, hvor man prøver at løbe, men fødderne klæber sig sejt til jorden, alt bliver langsomt og angstfyldt.

Men kvinderne løber fra graven med deres frygt. Den lammer dem ikke. Der er kommet liv i deres ben. De løber med frygt OG stor glæde. De løber ikke *fra* noget, men *til* noget. Til de andre. Og de løber *med* noget - de har ord med, et rygte, et håb, et råb: Opstandelse. Deres ben er blevet fulde af spring.

Hvem skulle nu have troet det? Ingen.

Rygtet om opstandelsen er så vildt, at ingen kan finde ud af at tro på det af sig selv. Men nogen kalder det frem. Gud kan skabe en glæde i kroppen, en

overstrømmende glæde ved at være til, der får benene til at springe og det bange hjerte til at åbne sig, så der bryder et svar frem: ”Ja, han er sandelig opstanden”. ”Ja, jeg ved du siger sandt. Frelseren stod på af døde”. Det er ikke noget gennemtænkt svar, ikke en erklæring eller en bekendelse. Det er noget, vi ikke kan gøre for. Gud har sået opstandelse i den verden, og den bryder ud og sætter liv i os og får os til at give hinanden noget, vi ikke selv har: Håb.

For det råb, der er bragt videre gennem tiden skaber samme glæde midt i frygten som i Maria Magdalene og de andre bange glædesløbere. Opstandelsen er den store kærlighedserklæring til denne verden og dette liv. Jesu opstandelse.

For det er Jesus, der er opstanden. Ikke en hævner, ikke en despot. Heller ikke en umenneskelig magtmaskine, der én gang for alle vil bringe orden i verden og tvinge mennesker til at leve efter bestemte regler. Det er det menneske, der blev henrettet sammen de millioner af andre navnløse ofre i dag som dengang. Det menneske, der tilbragte sit liv med at leve Guds kærlighed ind i verden og vise barmhjertighed og åbne Guds rige for alle afmægtige tabere; ham, der gjorde sig lille for at give Guds værdighed til de mindste. Det er ham, der opstanden.

Han bliver i verden. Han lader sig ikke udrydde. Al den vold, som verden, kloden og alle skabninger lider under, al den ondskab, der griber mennesker, så vi bliver ligeglade med andres lidelser, eller føler storhedsvanviddets ret til at slå ihjel og udrydde liv for egen vindings skyld - alt det får aldrig ret. Døden, den største despot, der bringer alt til tavshed, er blevet modsagt, Og bliver ved med at blive modsagt.

Jesu opstandelse er en kærlighedserklæring til denne verden. For man kunne nok mene, at denne verden, som den ser ud, ikke kan rumme den fuldkomne kærlighed. Selvfølgelig blev han slået ihjel, selvfølgelig var der ikke plads til ham og hans urealistiske blik på mennesker og kritik af magthaverne. Han var for god til denne verden, og ingen ville kunne bebrejde ham, hvis han mistede al tro på mennesker og forsvandt for evigt, kun efterladende et trist minde om, at der en gang havde været et glimt af Guds evige kærlighed på denne fortabte planet, som ikke tog imod ham.

Men han ville ikke forsvinde. Han ville absolut blive - som i håbløs kærlighed til denne verden. Måske fordi den er så fin og usigelig skøn, måske på grund af den måde det krusede lav gror på mørnede træstammer, på grund af de blå

scillablomster, der er mere blå end himlen. Måske på grund af de prægtige insekter og bittesmå standhaftige fugle, der synger til hinanden henover menneskenes tåbeligheder, de dybe hemmelige dyr i havets afgrunde, som kun Gud kender navnene på. Måske på grund af menneskenes fortabte sind, der elsker og længes og sørger over døden. Måske bare af ufortjent overstrømmende kærlighed til det skrøbelige liv.

Jesus bliver i verden. Hans håbløse kærlighed overvinder døden. Han er tilstede som sit ord, der kalder tro og håb frem. Han er til stede i det andet menneske, der kommer med hjælp, og i det menneske, der har brug for hjælp. Han er til stede med sin ånd, der indgyder mod i bange kroppe og kræfter i hænderne til at gøre kærlighedens gerninger. Hver gang vi ved det lille bitte måltid af brød og vin siger: Opstandne Herre og Frelser, du som selv er tilstede iblandt os med al din kærligheds rigdom”, så taler vi til ham som den mellemmand, der gør Guds evige kærlighed menneskelig. Vi indtager ham med munden, med ørerne og med hjertet.

Jeg kan sikkert ikke finde de rigtige ord til at beskrive, hvordan den opstandne Jesus er tilstede i verden – det skal erfares. Den opstandelse, vi fejrer i dag, vil altid være en blanding af en vild påstand, et råb: ”Han er opstanden” og en erfaring, et håb: ”Ja, han er sandelig opstanden” Erfaringen af opstandelsen, glæden, der springer frem og giver kræfter i benene og mod på livet, må Gud kalde frem i os. Måske gør han det ved at åbne vores øjne for verdens vidunderlighed og det under, at livet findes; måske gør han det ved at skabe forsoning mellem fjender, så de ser hinandens menneskelighed; måske gør han det ved at gøre Jesu ord og ordene om ham levende i vore hjerter, så troen opstår i os og vi får det håb, at døden er overvundet og aldrig vil få det sidste ord. For det har Jesus. Det er Jesus.

Med frygt og stor glæde løber vi ind i fremtiden. Dér er der al mulig brug for at få fortalt, at Kristus er opstanden, at Gud elsker verden, og at døden ikke er meningen med livet. Nu har vi hørt det, det er sagt til os. Det er givet til os. Giv det videre. Glædelig påske.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Påskedag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marianne-christiansens-praediken-paaskedag-2022>